

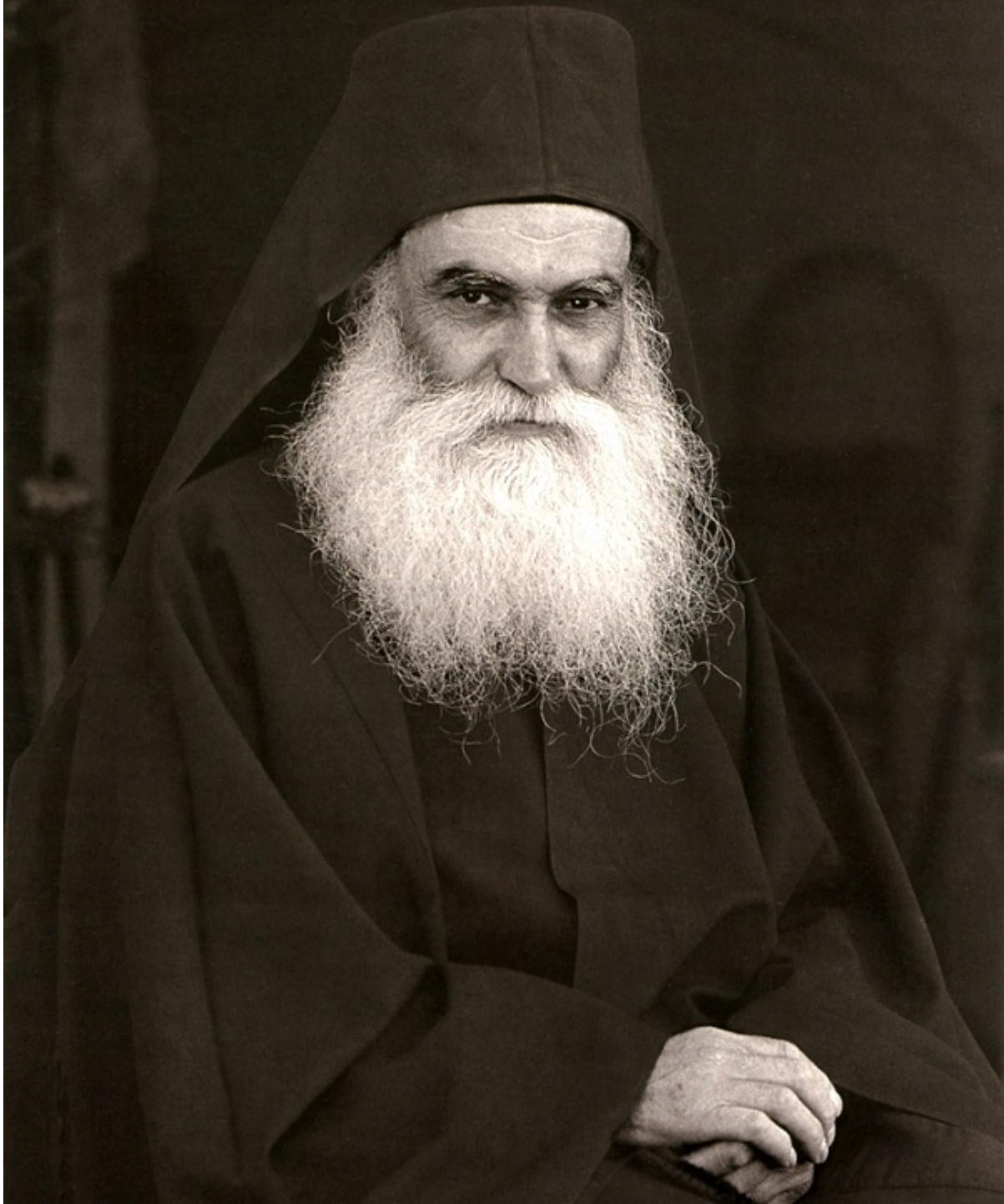
Γέρων Εφραίμ Κατουνακιώτης (Μοναχός Αρσένιος Σκήτη Κουτλουμουσίου Αγίου Όρους)

[/ Πεμπτούσια](#)

Είναι αλήθεια, πως για να αποκτήσει ο άνθρωπος κάτι πολύ μεγάλο, πρέπει να το θέλει πάρα πολύ. Πρέπει να το θέλει «εξ όλης της καρδιάς και εξ όλης της διανοίας». Και ποιά άραγε είναι το πολύ μεγάλο για τον άνθρωπο; Αναμφιβόλως είναι η Αγιότητα. Πάρα πολλοί Χριστιανοί Ορθόδοξοι επιθυμήσανε την Αγιότητα και κυρίως οι μοναχοί. Άλλωστε, γι' αυτό έγιναν μοναχοί, για να επιδιώξουν με περισσότερη δύναμη την απόκτηση της Αγιότητος. Όμως, επειδή όπως προείπαμε, για να αποκτηθεί η Αγιότητα χρειάζεται τεράστια θέληση, ώστε να την αγαπήσει ο αγωνιστής, δυστυχώς στάθηκε για πολλούς αγωνιστές δυσεύρετη και άγνωστη. Και συνέβη αυτό το ανεπιθύμητο γεγονός, επειδή η θέλησή τους δεν επικεντρώθηκε αποκλειστικά στο κυνήγι της Αγιότητος, αλλά διασκορπίστηκε δυστυχώς σε πολλά μάταια πράγματα, που ενδεχομένως να εμπόδιζαν αυτόν τον μακάριο στόχο. Ο φτωχός εγώ, που ομολογώ πως βρίσκομαι σ' αυτήν την ελεεινή κατάσταση, θα τολμήσω να ασχοληθώ με έναν μακαριστό ιερομόναχο, που

κατόψερε κι έστρεψε όλη την θέληση της ψυχής και της καρδιάς του στο μακάριο άριζε την ου μερίδιο στον Άγιο γαλειώδες ώτης.

Είχε την

ευλογία ο μακαριστός παπα-Εφραίμ, να γνωρίσει τον μεγάλο Γέροντα Ιωσήφ τον Ησυχαστή, διότι πριν συνδεθεί μαζί του ως νέο καλογέρι που ήταν, έμοιαζε με νεαρό άτι πολύ δυναμικό αλλά ανεκπαίδευτο, που διψούσε να βρει έναν σοφό οδηγό

να το εκπαιδεύσει. Ο εσωτερικός κόσμος του νεαρού παπα-Εφραίμ, ήταν ένα φαινόμενο για την εποχή του, χωρίς να γνωρίζει ο ίδιος αυτό που ευρίσκετο μέσα του και λέγεται αφανής πλούτος. Τον πίεζε συνεχώς τρόπον τινά θα λέγαμε και είχε φτάσει σε μεγάλη ψυχική αγωνία, διότι ένιωθε μία ακατάπαυστη δίψα μέσα του πνευματική και δεν έβρισκε μόνος του αυτό το μακάριο ύδωρ. Και ενώ ο χρόνος κυλούσε σχεδόν ανώφελα γι'αυτόν, η Παναγία μας, η μεγάλη Γερόντισσα και το μοναδικό αφεντικό του Αγίου Όρους, ευδόκησε να γίνει η μεγάλη συνάντηση του παπα-Εφραίμ με τον μεγάλο ησυχαστή Γέροντα Ιωσήφ. Όταν αντίκρουσε ο νεαρός π. Εφραίμ τον μεγάλο γέροντα και άκουσε τα πρώτα σοφά λόγια από το στόμα του, ευθύς, ως άλλη Μαρία του Ευαγγελίου, έπεσε στα πόδια του μεγάλου Γέροντος. Έκτοτε, αναφωνούσε μέσα του νοερώς κι έλεγε: «Εὐρήκαμεν τόν Μεσσίαν». Όντως, για τον νεαρό π. Εφραίμ, ο μέγας ησυχαστής ήταν ένας μεσσίας, ώστε να εύρει στην συνέχεια το ποθούμενο, αυτό που ακατάπαυστα διψούσε η ψυχή του. Η συνέχεια της ζωής του νεαρού π. Εφραίμ, κοντά στον μέγα διδάσκαλο της υπακοής και νοεράς προσευχής Γέροντα Ιωσήφ, ήταν από τις πολύ σπάνιες περιπτώσεις μέσα στο Άγιον Όρος. Ο νεαρός π. Εφραίμ, αφού είδε τον εαυτό του, πως δεν μπορούσε να ακολουθήσει την απaráμιλλη άσκηση του μεγάλου αββά του, ως σοφός που ήταν αφοσιώθηκε ιδιαιτέρως στην άκρα και αγγελομίμητη υπακοή και στην πολυπόθητη νοερά προσευχή, που την αναζητούσε με πολλά δάκρυα, αλλά δεν μπορούσε να την εύρει μόνος του. Αυτές τις δύο μέγιστες ουράνιες αρετές, εδιδάχτηκε με πολύ αυστηρή ακρίβεια απ' τον άγιο γέροντα Ιωσήφ ο νεαρός π. Εφραίμ. Και τόσο πολύ γρήγορα και τέλεια τις αφομοίωσε μέσα του, που παραδόξως δεν μπορούσε να κρύψει τις ενέργειες της Θείας Χάριτος, που τον επισκίασε πλουσίως. Ο νεαρός π. Εφραίμ, δεν χρειάστηκε να αναλωθεί στα κοπιαστικά έργα ασκήσεως της ερήμου, αλλά ως σοφός που ήταν, όπως προείπαμε, αφοσιώθηκε κυριολεκτικά με όλη την ψυχή του, στην κατά Θεόν υπακοή στον μεγάλο ησυχαστή. Και μετά από αυτό τί συνέβη στον νεαρό π. Εφραίμ; Συνέβη αυτό που είχε συμβεί πολύ παλαιότερα στον Άγιο Δοσίθεο, τον υποτακτικό του αββά Δωροθέου, δηλαδή Θεία έλλαμψις. Αυτό συνέβη και στον παπά-Εφραίμ, με αποτέλεσμα να τον θαυμάζουν όλα τα καλογέρια του μεγάλου γέροντος Ιωσήφ. Και ο θαυμασμός τους δεν ήταν μόνον ότι δέχθηκε την Θεία έλλαμψη, αλλά ότι την δέχτηκε τόσο πολύ σύντομα. Μέχρι και ο Άγιος Γέροντάς τους Ιωσήφ θαύμασε κι εδόξασε τον Θεό, πού μπορεί ο μοναχός με μόνη την κατά Θεόν υπακοή, να φτάσει σε Θεία μέτρα πνευματικής καταστάσεως. Να με συγχωρέσετε που δεν θα αναφερθώ στις Θείες ελλάμψεις του μακαριστού π. Εφραίμ, διότι αυτές τις περιγράφουν με πολλή χάρη τα καλογέρια του κι οι συνασκητές του εκείνης της εποχής. Εγώ ο φτωχός εν κατακλείδι, οφείλω να ομολογήσω πως με αξίωσε η Παναγία μας να γνωρίσω αυτό το φαινόμενο που λέγεται παπά-Εφραίμ. Τον επισκέφθηκα τρεις φορές, εκεί στα Κατουνάκια. Μία φορά ως λαϊκός και δύο ως

μοναχός. Ομολογώ, πως κατά τη διάρκεια των επισκέψεών μου ήταν αποκαλυπτικός για τη συνέχεια της ζωής μου. Συμπερασματικά λοιπόν, έχουμε να πούμε τα εξής: πως δεν μπορούμε να πετύχουμε τον αγιασμό μας, αν δεν τον ποθήσουμε και δεν τον θελήσουμε πάρα πολύ. Το δίδαγμα και το παράδειγμα μάς το υποδεικνύει με άριστο τρόπο, ο Άγιος Γέρων Εφραίμ Κατουνακιώτης. Φυσικά, παραλείψαμε να αναφέρουμε, πως πριν βάλει σε εφαρμογή την κατά Θεόν υπακοή και την νοερά προσευχή ο παπα-Εφραίμ, πρώτα εταπεινώθηκε πάρα πολύ, διότι εάν πρώτα δεν προηγηθεί η ταπείνωση, η υπακοή δεν καρποφορεί μόνη της και ίσως μάλλον να καρποφορήσει πικρούς καρπούς, δηλαδή καρπούς κενοδοξίας. Συμβαίνει αυτό που μας λέει ο Άγιος Ιωάννης της Κλίμακος: «η κενοδοξία περιμένει πότε να ανθίσει η υπακοή»! Φοβερός ο λόγος αυτός, ο νοών νοείτω... Έτσι λοιπόν, όλοι μας ας μιμηθούμε το κατά δύναμιν, τις τρεις μεγάλες αρετές του μακαριστού γέροντος π. Εφραίμ, την ταπείνωση, την υπακοή και την νοερά προσευχή. Το στάδιο είναι ανοιχτό για όλους μας και μπορούμε να πάρουμε όλοι ο καθένας μας το βραβείο και όχι μόνο ένας, όπως συμβαίνει στα κοσμικά και αθλητικά στάδια, που ενώ σε ένα μαραθώνιο αγώνισμα, από τους εκατοντάδες αγωνιστές που τρέχουν, μόνον ένας, ο πρώτος, θα πάρει χρυσό μετάλλιο! Ενώ, ο δικός μας αγωνοθέτης Χριστός, προσφέρει σε όλους μας που αγωνιζόμαστε, βραβείο πολύ ανώτερο από το χρυσό μετάλλιο και το φοβερό είναι, πως μπορούμε όλοι μας να τερματίσουμε μαζί και να στεφανωθούμε όλοι μας, αρκεί να υπάρχει αυτή η πολυπόθητη θέληση, που χωρίς αυτήν τίποτε δεν γίνεται. Άλλωστε, μας το λέει και ο μέγας ρήτωρ της οικουμένης Ιωάννης ο Χρυσόστομος: «τα πάντα εξαρτώνται από το θέλω ή και δεν θέλω».

Επειδή αναφερθήκαμε στην κατάκτηση της Αγιότητας, καλό είναι να διευκρινίσουμε τι σημαίνει Αγιότης. Αγιότης σημαίνει, άκρα ψυχική υγεία και αυτός ο άνθρωπος, που είναι ψυχικά υγιής, είναι Άγιος. Δεν νοείται, ο άνθρωπος να είναι υγιής ψυχικά, χωρίς να είναι ενωμένος με τον Ιησού Χριστό, διότι μόνο από την ένωσή μας με τον Χριστό, θα είμαστε ψυχικά υγιείς. Όσες θεωρίες προσφέρουν ψυχική υγεία, χωρίς να υπάρχει ο Χριστός, σ' αυτές τις θεωρίες κατοικεί το πονηρό πνεύμα και προσφέρει μια επίπλαστη και ψεύτικη ψυχική υγεία, που μαθηματικά οδηγεί σε ψυχικό όλεθρο. Αυτήν την πολυπόθητη ψυχική υγεία, που προέρχεται από τον Ιησού Χριστό, κατόρθωσε και απέκτησε πρώτα με μύριους κόπους, ο μέγας ησυχαστής Γέρων Ιωσήφ και την δίδαξε καλώς σε όλους τους μαθητές του, που ένας από αυτούς είναι και ο μακαριστός π. Εφραίμ Κατουνακιώτης, όπως προείπαμε, κατόρθωσε παρά τους πόδας του διδασκάλου του Ιωσήφ του Ησυχαστού, σε σύντομο χρόνο, να απελευθερωθεί από τον παλιό άνθρωπο και να χαίρει άκρας ψυχικής υγείας, που όπως προείπαμε σημαίνει Αγιότητα. Είθε, αυτό να συμβεί σε όλους εμάς τους μοναχούς και σε όλο το Ορθόδοξο πλήρωμα. Αμήν.